

Farní zpravodaj

Římskokatolické farnosti Dolní Loučky, Olší a Žďárec

Číslo 7/2021

Červenec + Srpen 2021

Oslavená tvář Krista v životě křesťana

Proměnění Páně na hoře Tábor je předobrazem jeho vzkříšení, v tomto obraze nám oslavený Kristus odhaluje tajemství naší vlastní proměny. Vyzývá nás dívat se na svět jeho očima, cítit jeho srdcem, a tak vstoupit do tajemství života s ním.

U jednoho francouzského městečka si rozložil stany putovní cirkus. Program

byl sestaven z mnoha světových atrakcí, ale největší hit byl boxerský zápas bývalých mistrů světa v boxu. S reklamami obešli městečko. Večer na představení nepřišla ani noha. Ředitel navrhl snížit vstupné. Jeden z boxerů dostal nápad, aby vyhlásil vstup volný. To zabralo. Přišlo více diváků, než bylo míst. Číslo byla

vynikající a vše vyvrcholilo v boxerském zápase. Lidé měli super zážitek. Když představení skončilo, všichni šli k východu. Při východu stáli oba boxeři a předváděli ještě nějaké své údery. Nad východem byl nápis: Odchod za deset eur. Všichni do jednoho zaplatili.

Proměna díky vytrvalosti

Obraz z cirkusu může platit v analogickém významu i na každého z nás. Vstoupili jsme do tohoto života, do cirkusu tohoto světa skrze volný vstup, zdarma. Jsme účastni všelijakých atrakcí, zábav, problémů, trápení, bolestí, ale odchod bude třeba zaplatit. Na odchod nestačí osobní smrt, neboť cena věčného života je dostupná skrze smrt Ježíše Krista. Ježíš zaplatil za naše hříchy, ale je třeba přijmout milost vykoupení. Bez ní se to nedá! Potřebujeme vystoupit na horu proměnění.

Jedna žena, která učinila slib absolutní abstinence od alkoholu, jako odprošení za hříchy způsobené alkoholem v rodině, byla pozvána na firemní banket. Všichni o jejím slibu věděli, ale přesto ji nutili k malé výjimce. Navzdory silnému tlaku a výsměchu se žena nedala vyprovokovat. Když banket končil, přistoupil k ní jeden muž, jehož zařazovala mezi firemní pracovníky, a řekl jí: "Chci vám velmi poděkovat. Víte, já jsem závislý na alkoholu. Byl jsem na odvykací kúře. Vím, že by mi stačila jedna sklenička a byl bych tam, kde jsem byl donedávna. Zním se a vím, že jsem v tomto slabý. Kdyby nebylo vás a vašeho rezolutního postoje, tak bych to byl dnes zkusil i já. Dala jste mi úžasně silné povzbuzení, které mě podrželo. Děkuji!" Proměna není lehká. Je potřebný zážitek.

Proměna vyzařuje slávu Boha

Svatý Otec František řekl: "Evangelium nám vypráví o události proměňování. Tam na vysoké hoře ponořen do modlitby se před nimi proměnil: jeho tvář a celý jeho zjev vyzařují oslnivé světlo. Jeho lidkost vyzařuje slávu Boha, který je láska." S Petrem, Jakubem a Janem vystupme i my dnes na horu proměnění a setrvejme v kontemplaci Ježíšovy tváře, abychom z ní přijali to poselství a vnesli ho do našeho života; abychom i my mohli být proměnění Láskou. Z každého setkání s Pánem, kde se on proměňuje ve způsobu chleba a vína, můžeme i my být s ním proměňování na ty, kteří v kontemplaci Ježíšovy tváře mají být proměnění Láskou. Někdy je to tak, že člověk ještě neobjevil, co v Ježíši má. Někdo z farníků se odvážil zeptat svého kněze: "Čím to je, pane faráři, že jste v kostele tak smutný?" A pan farář řekl: "Já jen odrážím jakoby v zrcadle vaše pohledy!" A vzpomněl si na epizodu ze seriálu Návštěvníci. Vlastimil Brodský

tam hrál dědu, kterému se omylem dostala do ruky laserová pilka z budoucnosti. Nevěděl, co s ní má dělat, tak ji dal plačícímu dítěti v kočárku. My často nevíme, jaký dar máme v Ježíši. Kdo z nás může říci, že to umí dostatečně ocenit?

Proměna díky dobrým příkladům

Na jednom katolickém gymnáziu dostala studentka možnost studovat celý rok na katolické střední škole v USA. Dostala se tam díky mezinárodní organizaci, která učinila monitoring znalostí anglického jazyka. Studentka byla v anglickém jazyce nejlepší, ale nebyla ani pokřtěna. Na střední katolické škole v USA všichni nosili uniformu. Každý den měli náboženství. V neděli povinně museli být na mši a ještě jednou v týdnu. Každý měsíc přijmout svátost smíření. V jejím případě duchovní rozhovor. Když někdo vyrušoval, musel zůstat po škole, aby rozjímal v meditační místnosti o svém jednání. Byla velmi, velmi ráda, že se

vrátila na své, najednou, dobré katolické gymnázium.

Na tom by nebylo nic zvláštního, až na to, že knězi, který měl na starosti duchovní vedení na gymnáziu, řekla, že se chce dát pokřtít. Když se jí ptal, jestli to chce udělat kvůli ročnímu vlivu na americkém gymnáziu, tak se hned ohradila, že ani v nej-

menším. K jejímu rozhodnutí pomohla rodina, ve které bydlela. Ta, podle ní byla věřící a zbožná, přijali ji jako plnohodnotného člena, s respektováním její svobody a s ohromující láskou. Ona nerozuměla jejich zbožnosti, ale bez nějakých problémů pochopila, že ji mají rádi. Láska těchto lidí, která nebyla hraná jako divadlo, ale žitá, ta láska ji úžasně oslovila a pronikla.

Skrze otevřený bok a otevřené Srdce Ježíšovo můžeme odcházet z tohoto života, neboť on za nás platil, on nás svou smrtí na kříži vykoupil. Pokud se u Pána cítíme dobře, pokud je nám u něj dobře, buďme v něm šťastní. A bude to vidět i na našem zevnějšku.

(podle KN)

Čaj s profesorem

Bývalí spolužáci z vysoké školy měli po pár letech už každý svou práci a postoupili ve své kariéře. Jednoho dne se dohodli, že by bylo fajn, aby se setkali a jeli navštívit jejich profesora, který byl již v důchodu.

Během jejich návštěvy se debata po chvíli zvrtila na stížnosti na stres v práci, ale i osobním životě. Profesor je pozorně poslouchal a za okamžik se zeptal: "Dá si někdo z vás šálek dobrého čaje?" Všichni souhlasili, a tak se profesor odebral do kuchyně připravit čaj a sklenice. Za chvíli přinesl velký čajník a několik různých hrníčků. Byly porcelánové, křišťálové i plastové. Některé vypadaly draze a luxusně a jiné zase velmi levně a obyčejně.

Profesor je vyzval, aby sami se obsloužili. Vybrali si tedy hrníčky a nalili čaj. Když měl každý v ruce svůj hrnek, profesor řekl: "Všimněte si, že všichni jste si vybrali krásné a draze vypadající hrníčky, zatímco ty obyčejné a levné zůstaly na tácku. Všichni chcete pro sebe jen to nejlepší, a přestože je to přirozené, je to i váš největší životní problém. Je to zdroj vašeho každodenního stresu v práci i doma. Buďte si jisti, že samotný hrnek nepřidává čaji vůbec nic na kvalitě. Hrnek je jen něco, co je v některých případech velmi drahé a v některých případech i skrývá, co pijeme. To, co jste skutečně chtěli, byl JENOM dobrý čaj a ne hrnek, ze kterého ho budete pít. Podvědomě jste však šli všichni po tom nejlepším hrníčku a začali jste se ohlížet, jaké si vybrali ti ostatní a porovnávat je."

Uvědomte SI JEDNO:

Život je jako ten čaj. Vaše práce, peníze a postavení ve společnosti jsou hrníčky. Jsou to pouze NÁSTROJE, které pomáhají život prožít. Žádný

hrníček vám nezajistí, abyste prožili kvalitní a šťastný život. Ti nejšťastnější lidé nemají to nejlepší ze všeho, ale dokážou ze všeho, co mají, udělat to nejlepší.

Žijte prostě. Milujte velkoryse. Buďte pečliví. Mluvte laskavě... a jednoduše si vychutnávejte svůj čaj.

V tichosti najdeme krásu světa

Hluk dnešní doby nás často dělá lhostejnými. Ticho nám však přináší jedinečnou možnost, jak poznat okolí i sebe.

Často slyším, jak někdo konstatuje: ...a pak nastala ta trapná chvílka ticha. Nerozumím. Proč by ticho mělo být trapné? Vždyť všichni známe tu obrovskou moudrost, že ticho léčí. Tak jak to potom je?

Přemýšlím nad tím, jak vznikají ty nejdůležitější, největší a nejkrásnější věci v životě. Dítě se v matčině lůně počne bez jediného slova. Slunce ráno potichu vychází a večer opět mlčky zapadá. Larva motýla se nehlučně mění na krásné stvoření plné barev. Dokonce ani sníh, při vytváření bílé příkrývky, nevydává žádný zvuk. Vše vzácné vzniká v tichosti a skrytosti. Jsem si jistá, že v hluku nenajdeme ani sebe, ale co je víc – ani Boha.

Mějme odvahu být tiše. Nemyslím tím nemoudré mlčení z lenosti nebo lhostejnosti. Mám na mysli ticho, které je inteligentní, které ví, že občas je třeba i poslouchat. Poslouchat jiné lidi, přírodu, Boha, který se zjevuje v skrytu. On nám pak dá potřebnou moudrost, abychom věděli co, a kdy máme mluvit. Možná stačí obětovat deset minut sledování televize nebo prohlížení facebooku. Případně vytáhnout sluchátka z uší. Poslech hudby je obohacující. Ale když jdeš po ulici, snaž se poslouchat okolí. Občas k někomu jen tak promluv, případně se usměj na smutného člověka.

Vnímat krásu světa kolem sebe v tichosti je takové úžasné. Člověk se cítí plný pokoje a pak je schopen ho zprostředkovat i druhým. Neuzavírejme se do bublin kolem sebe a nebojme se zůstat sami se sebou. Zůstat v tichosti. Pokud se nám zdá, že v hluku tohoto světa to není reálné, doporučuji výlet do lesa nebo pouť. Tato "modlitba nohama" ukrývá kouzlo, které se slovy jen těžko popisuje.

Je však důležité, aby v tichosti za nás namísto slov mluvil náš život a skutky lásky. Ať nás přitom posiluje i Boží slovo, které říká: "Blaze tichým, neboť oni budou dědici země."

(podle KN)

Touha po pravdě je mou jedinou modlitbou

Edita Steinová celý život hledala pravdu. Nalezla ji v Katolické církvi a zcela se její zmocnila. Jako oběť Bohu přinesla svůj život, který násilně vyhasl v koncentračním táboře v Osvětimi. Byla konvertitka původem židovka. A to stačilo k trestu smrti.

Svatá Terezie Benedikta od Kříže (Edita Steinová) byla žena, která vytrvale hledala pravdu a snažila se podle ní žít. Byla učitelkou, filosofkou, teoložkou, ošetřovatelkou, političkou, rádkyní, řeholní sestrou. Nakonec zemřela mučednickou smrtí v koncentračním táboře v Osvětimi. Jak se k takové angažovanosti dostala? Bylo to na základě čerpání posily k angažovanosti z motivace. Její život nebyl bez obtíží. Ale snažila se je překonat inspirována správnou motivací, aby mohla být naplněna její touha po pravdě.

Narodila se jako poslední, jedenácté dítě židovským rodičům Augustě a Siegfriedovi 12. října 1891. Ještě neměla ani dva roky, když její otec zemřel na následky úpalu. O rodinu se postarala matka, která převzala po manželovi vedení obchodu se

dřevem vedle starosti o rodinu. Velkým úsilím a šikovností se jí podařilo obchod rozvíjet, a tak se mohli v roce 1910 přestěhovat do velkého měšťanského domu ve Vratislavi. V rodině se přísně dodržovaly a slavily židovské svátky. Matka Augusta se chodila modlit na svátky do synagogy, ačkoli to bylo povinné pouze pro muže. Pradědeček každý den a během sabatu četl Talmud a Bibli, ale dědeček už tento zvyk opustil. Namísto toho během sabatu byla rodina doma a četli klasickou a německou literaturu.

Edita jako pětiletá začala chodit do evangelické školy Victoria. Jako patnáctiletá ztratila zájem chodit do školy, proto ji odhlásili. Většinou se rozhodovala a konala pouze na základě vnitřní pohnutky, a proto šla pomáhat své sestře Else do Hamburku s domácími pracemi po narození jejího syna Wenera. Jak vzpomíná ve své autobiografii *Ze života jedné židovské rodiny*, v tomto období se vědomě přestala modlit. Ztratila dětskou víru, v níž byla vychovávána svou matkou. Když se vrátila z Hamburku, hledala, čímž se má zabývat. Hledala smysl svého života. Pomáhala v domácnosti a četla mnoho knih. V tomto období se zamýšlela i nad studiem na gymnáziu. Zdálo se jí, že toto období promarnila.

Období hledání svého povolání

Edita se neuměla rozhodnout, kterým směrem se ubírat ohledně studia. Sourozenci jí dávali různé návrhy volby školy či povolání. Jednou se jí matka ptala, při česání vlasů, zda nechce jít na gymnázium. Souhlasila. Musela ale dohnat zpoždění, denně se dvě hodiny věnovat matematice a latině, psát množství úkolů, aby za rok mohla nastoupit do horní sekundy gymnázia. Doháněla tři roky zpoždění studia. S velkou chutí se pustila do práce. Tento čas jí zůstal v paměti jako první a zcela šťastné období života. Koncem dubna byly přijímací zkoušky a ze tří ženských kandidátek byla pouze Edita přijata do horní sekundy. Na gymnaziální studia vzpomínala jako na šťastné období svého života. Do čtvrté hodiny odpoledne si dělala domácí úkoly a pak ráda četla knihy.

Po maturitě začala v dubnu 1911 studovat na Univerzitě ve Vratislavi – germanistiku, dějiny, latinu a filozofii. Její babička jí odkázala několik tisíc marek, takže o finance si nemusela dělat starost.

Období euforie a depresí

Byla sice šťastná, ale její vnitřní svět kolísal mezi euforií a depresí. Románový hrdina z díla – Helmut Harring od Hermanna Poperta jí pomohl dosáhnout vnitřní rovnováhu a najít životní motivaci. Její spolužák Moskiewicz ji upozornil na díla zakladatele fenomenologie Edmunda Husserla. Přečetla si jeho dílo *Logické zkoumání* a poznala, že to je směr, který ji zajímá a přitahuje. V dubnu 1913 se rozhodla jít za Husserlem do Göttingenu. Tak se dostala mezi členy

Göttingenské filozofické společnosti kolem Husserla. V listopadu 1914 udělala státní zkoušku.

Během studia v Göttingenu začala pracovat na disertační práci s názvem K problému vcítění u Husserla. Pod vlivem kritiky Hanse Lippsa nedokázala najít jednotící nit svých myšlenek. Upadala do depresí a začala mít problémy se spánkem. Z této krize jí pomohl soukromý docent Adolf Reinach, a to zejména svým lidským přístupem. Poradil jí, aby si zapisovala své myšlenky. Za tři týdny mu přinesla vypracovaných třicet stran své disertační práce. Po vypuknutí první světové války odešla pracovat jako ošetrovatelka do vojenské nemocnice v Hranicích na Moravě. Po pěti měsících si pro vyčerpanost vzala dovolenou. Vojenskou nemocnici však zrušili, a tak se vrátila ke studiu. Stále více ji přitahovalo náboženství. Začala vyučovat ve Vratislavi na střední škole. Předala disertační práci, kterou i úspěšně obhájila. Husserl byl již mezitím ve Freiburgu a ona se stala jeho asistentkou. Přípravovala do tisku Husserlova díla z jeho rukopisů. S touto prací však nebyla spokojená, chtěla více samostatnosti. Později v roce 1918 vypověděla Husserlovi asistentské místo.

Důvody k radikální změně života

Po skončení první světové války se Edita zasadila práva žen a vyučovala filozofii ve Vratislavi. Napsala práci, kterou se chtěla habilitovat. Husserl jí napsal kladné doporučení k práci, ale dodal, že pokud bude univerzitní kariéra vstřícná vůči ženám, může být připuštěna k habilitaci. Habilitovat se jí tak nepodařilo.

V létě 1921, když přítelkyně Hedviky Nocrad-Martiusové v Bergzabernu pracovala na sklizni ovoce, začala číst Život sv. Terezie z Avily. Poznala, že je to její cesta. Našla konečně smysl života, pravou víru a zároveň pocítila povolání k duchovnímu životu do karmelitánské řehole. Faráře Breitlinga požádala o křest a prvního ledna 1922 byla pokřtěna. S ohledem na svou matku, vstup do Karmelu zatím odkládala. V letech 1923 - 1931 učila němčinu a dějepis na Ústavu sv. Magdalény v Špýru, vedeném dominikánkami, který připravoval učitelky lidových škol. Ve volném čase překládala a později psala i filozofická

díla. Koncem dvacátých let začala přednášet. Později byly tyto přednášky publikovány v díle *Žena*, ze kterého výběr vyšel nedávno i ve slovenském překladu.

V letech 1932 - 1933 působila na Institutu vědecké pedagogiky v Münsteru. Jelikož protizidovské zákony stále více znemožňovaly její veřejné působení, rozhodla se vstoupit do kláštera. Dne 15. července 1933 vstoupila do Karmelu v Kolíně nad Rýnem, což způsobilo velkou bolest její matce. Provinciál karmelitánů jí nařídil pracovat na filozofických dílech. V Kolíně dokončila dílo *Potence a akt*, které bylo publikováno až v roce 1998. Později napsala i dílo *Konečné a věčné bytí*, které vyšlo až v roce 1950.

Pro nepříznivé politické poměry v německém Kolíně ji představení v roce 1938 poslali do karmelitánského kláštera v holandském Echtu. Za ní přišla i její rodná sestra Rosa, která také konvertovala na katolickou víru. V klášteře byla Rosa sestrou pro kontakty se světem. Tam začala Edita psát své poslední dílo – *Věda kříže*. Po obsazení Holandska nacisty byla 2. srpna 1942 v klášteře v Echtu spolu se svou sestrou Rosou zatčena gestapem a převezena do sběrného tábora v Amersfoortu a potom do Westerbrooku. Odtud byla transportována vlakem do koncentračního tábora v Osvětimi, kde zahynula pravděpodobně v plynové komoře 9. srpna 1942. Měla tehdy pouhých 51 let.

Správná motivace byla její životní silou

Svatá Terezie Benedikta pociťovala celý život důležitost motivace pro lidské skutky. Když jí chyběla správná motivace, mívala potíže až deprese. Často jí pomáhaly dobré rady odborníků v dané oblasti, literatura, později modlitba, svátosti a síla Kristova kříže. Snažila se pomáhat těm, kteří to potřebovali a takto konala skutky duchovního a tělesného milosrdenství. Sílu jí dávala touha po pravdě, co vyjádřila i v jednom svém listu: "Kdo hledá pravdu, hledá Boha." Povzbuzuje tím i nás k hledání pravdy, správné motivace, k četbě hodnotné literatury; k čerpání síly z ušlechtilého umění, z modlitby a svátostí; ke konání skutků tělesného a duchovního milosrdenství. Jako patronka Evropy se stává příkladem a orodovnicí pro celou Evropu.

(podle KN)

Odění Mariiným rouchem

Daleko od dálnic, ale blízko k vesnicím, městům a lidským srdcím stojí kaple a kostely spojené s úctou k Panně Marii Karmelské, lidově škapulířské. Pomáhají lidem zastavit se, vstoupit do ticha a povzbuzují k modlitbě.

Pro mimořádně milosti spojené se škapulířem se některé obce staly oblíbenými a hojně navštěvovanými poutními místy. V starobylém gotickém kostele sv. Vojtěcha ze 14. století v Gaboltově se na levém bočním oltáři nachází obraz Panny Marie Karmelské, vykládaný zlatem. Představuje Pannu Marii s Ježíšem na rukou, přičemž drží plátěný škapulíř. U jejích nohou klečí sv. Šimon Stock. Právě tento obraz a milosti spojené se škapulířem přitahují tisíce poutníků a z malé vesničky dělají vždy 16. července centrum škapulířské pobožnosti.

Karmelitánští poustevníci v Evropě

Původ úcty k Panně Marii škapulířské musíme hledat mnohem dále. Od svého vzniku až do první poloviny 13. století žili v Palestině na pohoří Karmel karmelitánští poustevníci. Pro útoky Turků a úpadek křesťanského státu museli toto posvátné místo opustit. Po příchodu do Evropy se řád ocitl v situaci po IV. Lateránském koncilu (1215), na kterém se schválilo ohraničení počtu řeholí. Právo na další existenci měli mít pouze ty, které vznikly před jeho svoláním. Neochotu přijmout neznámé "přistěhovalce" z Palestiny podněcovala nechuť duchovenstva vůči dynamicky se rozvíjejícím řeholím františkánů a dominikánů. Podle karmelitánské tradice ve stavu takového ohrožení generální představený Šimon Stock naléhavě prosil Matku Boží o přímluvu. Ve vidění dostává ujištění o záchraně a řád pak skutečně zanedlouho získává podporu papežů a právní postavení v Evropě. Maria nejenže zachránila řád, ale také zajišťuje spásu pro ty, co nosí její oděv.

Karmelitánský škapulíř jako privilegium ochrany

S karmelitánským škapulířem jsou spojeny dvě odlišné události. V první Maria předává škapulíř svatému Šimonovi Stockovi a ujistuje ho o zvláštních milostech během života i smrti pro ty, kteří ho budou zbožně nosit ve dne i v noci. Druhá - tzv. sobotní privilegium – spočívá v tom, že ten, kdo nosil škapulíř, bude v první sobotu po smrti osvobozen z očištění samozřejmě za podmínky, že vedl čistý život v souladu s životním stavem, modlil se kanonické hodinky a ve středu a pátku se postil od masa.

Slova, které slyšel sv. Šimon v škapulířském zjevení, neměla jednotné znění. Panna Maria mu řekla: "Nejmilejší synu, přijmi škapulíř tvého řádu jako znamení mého bratrství, privilegium pro tebe a všechny karmelitány. Kdo v něm zemře, nebude trpět ve věčném ohni."

Karmelitánský škapulíř jako znamení mateřské lásky

Maria se stala naší matkou už pod křížem. Přijmout škapulíř znamená naše vědomé rozhodnutí "vzít Marii k sobě", přijmout její mateřskou lásku a otevřít se pro všechny milosti, které nám Bůh touží prostřednictvím ní udělit.

Škapulíř, často nazývaný také "Mariin oděv", je znaméním přechodu od nevědomělého spojení s Marií k vědomému a důvěrnému vztahu. Ježíš nám umožňuje

prožívat jeho city k Matce, což vyjádřil i během agónie na kříži: "Když Ježíš uviděl matku a vedle ní učedníka, řekl jí: ‚Ženo, hle, tvůj syn,‘ a učedníkovi řekl: ‚Hle, tvá matka.‘ A od té hodiny si ji učedník vzal k sobě" (Jan 19,26-27).

Maria přivádí do duší pramen milostí

Maria už dříve, během zvěstování, vyjádřila svůj souhlas a celým srdcem přijala povolání být duchovní matkou: "Hle služebnice Páně, ať se mi stane podle tvého slova" (Lk 1,38). Proto je správné, že se v duchovním smyslu nazýváme její syny a dcerami. Ona je pak Matkou pro nás všechny. Když přijímáme škapulíř, Maria nás obléká do svých šatů. Pro nás se tehdy začíná zcela nová etapa vnitřního života. V první řadě proto, že jsme se rozhodli "vzít si ji k sobě", což je velkou touhou Ježíše Krista a vyjádřením jeho výjimečně jemné lásky ke každému z nás. Maria je také Matkou svatosti. Pokud je přítomna a účastní se spolu s Ježíšem na tvoření všech a zvláštních milostí, znamená to, že se podílí na vzrůstu

duchovního života. Okamžitým účinkem tohoto počátečního úkonu vědomého odevzdání se Marii prostřednictvím škapulíře je naše příprava na činnost milosti. Maria přivádí do duší pramen posvěcující milosti a stará se o něj pomocí milosti pomáhající, kterou potřebujeme v různých životních okolnostech. Je třeba pamatovat, že na duchovní život a dokonalost má Maria výrazný vliv, takže nikdo se bez něj nemůže stát svatým. Právě díky její přímluvě Bůh povolává svaté, formuje je, a nakonec korunuje odměnou.

(podle KN)

Svěření se Panně Marii Škapulířské

Krárovno škapulíře a Matko milosrdenství, svěřuji ti nejen svou duši a věčné štěstí, ale přijmi, Neposkvrněná Panno, i mé tělo, abys ho mohla účinně bránit před hříchem a žádostivostí, pokušeními světa a nemocemi, před leností a nástrahami zlého ducha. Zušlechti mé srdce podle Nejsvětějšího Srdce tvého Syna Ježíše Krista.

Maria, odevzdávám ti své myšlenky, modlitby, práci, city, rozum, paměť a vůli, abys je usměřovala pro mé dobro a pro dobro Církve. Prostřednictvím šatů tvých ctností pošli na tento svět Kristův pokoj a lásku, neboť on je Bůh a žije a kraluje s Bohem Otcem v jednotě Ducha Svatého po všechny věky věků. Amen.

Jaké známe škapulíře, odkdy a proč se nosí

Škapulíř tvoří dva širší pásy látky spojené do jednoho celku, které se nosí zavěšené přes hlavu. Známe zelený, červený a karmelitánský hnědý škapulíř. Ten, kdo ho přijal, čerpá z duchovních dober a Božích milostí.

Vážená redakce,

v souvislosti se svátkem Panny Marie Karmelské, který slavíme 16. července, se mluví o škapulířích. Mladší lidé, ke kterým patřím i já, o tom ví málo. Chtěla

bych poprosit o vysvětlení, co je škapulíř, jaké druhy známe, jaký mají historický původ a proč je věřící nosí. Děkuji za odpověď.

Mirka

Milá Mirko,

škapulíř je v podstatě znamením Boží pomoci na cestě ke svatosti. Latinské slovo *scapulae* znamená ramena, ramena, záda. Jde o vrchní částí hábitu (oděvu) četných mnišských či řeholních společenství. Tvoří ho dva širší pásy látky spojené do jednoho celku, které se nosí zavěšené přes hlavu. Jedna část splývá na záda a druhá na hrud'. Kdysi se používal jako zástěra při práci.

V současnosti existuje několik druhů škapulíř, které nosí řeholníci, ale i laici. U nás jsou známé tyto druhy:

- zelený a červený škapulíř, které souvisejí s řeholí Dcer křesťanské lásky sv. Vincenta de Paul;
- hnědý karmelitánský škapulíř, který se spojuje s Karmelitánskou řeholí.

S každým škapulířem jsou spojeny různé druhy milostí, které Panna Maria nebo Ježíš přislíbili těm, kteří je budou na sobě nosit a plnit závazky, které jsou s nimi spojeny.

Hnědý karmelitánský škapulíř navazuje na tuto událost: Panna Maria při zjevení sv. Šimonovi Stockovi (tehdejší generální představený karmelitánů) ukázala na jeho škapulíř a řekla mu: "To bude privilegiem pro tebe a všechny karmelitány – kdo v něm zemře, nebude trpět ve věčném ohni." To je první milost, kterou Boží Matka spojila s úctou a nošením karmelitánského škapulíře. Další jsou: vysvobození z očištění, nepřetržitá ochrana Panny Marie během celého života, zejména v hodině smrti. Nakonec přijetí hnědého škapulíře duchovním způsobem věnuje věřící do rodiny karmelitánského řádu. Ten, kdo přijal a nosí škapulíř, čerpá z duchovních dober tohoto řádu – z milostí vyplývajících z odpustků, ze zásluh jeho svatých a blahoslavených, ze mší svatých. Sebezáporů, modliteb, půstů a podobně. Mezi závazky, které jsou spojené s uctíváním škapulíře, je nejdůležitější ten, který jsme na sebe přijali již ve svátosti křtu. Tím je dát ve svém životě první místo Bohu a milovat svého bližního tak, jak nás to učil Pán Ježíš. K tomuto úsilí vědomě přijímáme pomoc Panny Marie, které se přijetím škapulíře svěřujeme a následujíc jejího příkladu chceme kráčet za Kristem. Vnější závazky jsou: přijmout plátěný škapulíř z rukou kněze podle obřadu, který byl schválen Církví. Teprve po přijetí plátěného škapulíře bychom ho měli vyměnit za škapulířský medailon a nosit ho. Nosit škapulíř na

sobě ve dne i v noci. Modlit se každý den modlitbu, letoru nám určil kněz v den přijetí škapulíře. Dát se zapsat do knihy Bratrstva sv. škapulíře nebo do Knihy přijatých do škapulíře.

Hnědý karmelitánský škapulíř nosili i světci Jan Bosco, Karel Boromejský, František Saleský, Alfonz Maria de Liguori. Od svého dětství ho nosil i sv. Jan Pavel II., který ho přijal v karmelitánském kostele ve Wadowicích. Všechny škapulíře jsou pro věřící účinnou pomocí na cestě za Kristem.

(podle KN)

Před vchodem do kostela je hluk, někteří kouří

Postávání lidí před kostelem během bohoslužeb je problém, který je třeba řešit. Kněz musí zvážit, jakou pastorační metodu použít a jak tyto věřící oslovit, aby šli do chrámu.

Vážená redakce,

jsme mladá křesťanská rodina. S dětmi chodíme na mši svatou do našeho venkovského kostela, kde platí, že rodiče s malými dětmi mají zůstat vzadu. Pokud se s kočárkem nevejdeme do vestibulu kostela, musíme zůstat před kostelem, kde je během bohoslužby zabezpečený přenos zvuku. Horší však je, pokud před kostelem postávají ti, co si hlasitěji povídají a kouří. Pokud se chceme zapojit do slavení mše svaté, nemáme kam "uhnout" před hlukem a před kouřem, což nám i vzhledem k dětem překáží. Naše napomenutí zatím nezabrala a tento problém přetrvává. Co dělat? Jak tento nepříjemný problém řešit? Děkuji.

Alena a Martin

Milá mladá křesťanská rodino!

Takové pěkné oslovení si dovoluji použít, a přiznám se, že velmi rád, neboť dnes s lítostí v srdci můžeme konstatovat, jak se v naší společnosti náležitě

a s hrdostí stydíme použít slova "křesťan, křesťanský, křesťanská". Mám radost, že jste se nazvali křesťanskou rodinou.

Co se týče vaší otázky - o hluchých hloučících před kostelem během mše svaté a kuřácích - vím o tom. Problém má dvě roviny: vytvořit podmínky pro mladé rodiny s malými dětmi, aby mohli mít plnou účast na mši svaté, a také i eliminovat nevhodné chování lidí před kostelem během bohoslužeb.

Ve vztahu k spolubratrům kněžím je nám líto, pokud problém účasti mladých rodin s malými dětmi na bohoslužbách neřeší jako prioritu své pastorace. A co je ještě horší, pokud se stane, že kněz vyzve rodinu s dítětem, aby opustila kostel, neboť jejich dítě vyrušuje. Potom se ani nedivím, že se pak tato rodina nejenže nevrátí do Božího domu, podotýkám Otcova domu, ale se vzdálí i od Církve. Jsem však rád, že většina kněží si je vědoma Hospodinových slov: "Nechte děti a nebraňte jim přicházet ke mně, neboť takovým patří nebeské království" (Mt 19,14). Kostel je Boží stánek, který k sobě volá všechny, proto je důležité vytvořit v kostele prostor i pro rodiče s dětmi. v moderních chrámech se už na to dbá, v starších kostelech je to někdy problém, ale snad jen na první pohled. V každé farnosti se totiž doporučuje slavit i mši svatou s účastí dětí, na kterou jsou pozvány zejména mladé rodiny s dětmi. Moudrý kněz si uvědomuje, že v domě bez dítěte něco chybí, a to se týká i kostela; děti jsou tedy trvalou a přirozenou součástí slavení liturgie, Takový kněz vytvoří dostatečné zázemí pro rodiče s dětmi, dokáže s nimi komunikovat, jak vést děti, aby během mše svaté zachovávaly disciplínu. Mám zkušenost, že dítě velmi rychle vycítí, jaký vztah si k němu jako pravidelnému účastníkovi bohoslužby kněz vytvoří, a s radostí podává knězi ruku, když jde na slavení Eucharistie nebo samo utíká pro požehnání "na křížek". Pokud by starší věřící namítali, že děti ruší bohoslužby, ať jdou na jinou mši svatou než na tu, která je určena pro děti.

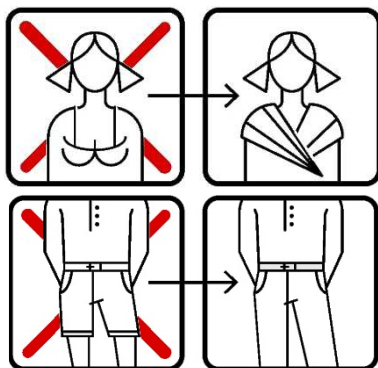
Milí rodiče, ptáte se, jak napomenout ty, co se před kostelem nebo uvnitř kostela nevhodně chovají. Kněz by měl v každém případě zvlášť zvážit, jakou pastorační metodu použít, aby se tento problém vyřešil. Například po mši by mohl neformálně oslovit tyto věřící, popovídat si s nimi a vzbudit v nich hlubší zájem o účast na liturgii. Zřejmě jde o lidi, kteří potřebují osobní kontakt pro prohloubení v oblasti víry.

(podle KN)

Společenská etiketa platí i v kostele

Pravidla slušného chování a společenskou etiketu bychom měli dodržovat i v kostele. Bohužel, často na to zapomínáme. Katolické noviny v této souvislosti oslovily odborníci na nonverbální komunikaci Olgu Škvareninovou a my se s vámi chceme o to podělit.

Platí pravidla etikety již při vstupu do kostela?

Člověk, který vchází do kostela a chce se zúčastnit na slavení mše svaté, by měl být čistě, vkusně a i trochu svátečně oblečen. Dámy by se měly vyhnout mikrosukním a hlubokým výstřihům, šatů a halenkám s odhalenými rameny, pánové krátkým kalhotám. To, co si dnes zejména v létě lidé oblékají do kostela, je vhodné spíše na koupaliště. V Itálii by nebyli vpuštěni v tomto oděvu ani na prohlídku chrámu, natožpak na mši svatou.

Možná někdo namítne, že ve svém volném čase se může obléci, jak chce. Ale není účast na mši slavnostním a radostným trávením volného času? Není to světlý bod všedního života? Tomu by pak mělo odpovídat i oblečení.

V některých kostelích se zejména během léta otevírají okna. Část věřících to vítá, jiným vadí průvan. Jak dosáhnout dohody?

Někteří lékaři tvrdí, že na průvan si třeba dávat pozor, neboť v létě způsobuje nejvíce nemocí. Tedy otevřená okna ano, ale průvan ne.

Je léto a je mi teplo – mohu se v kostele zout?

Ne, nikdy.

Jsou do kostela vhodné jako obuv takzvané žabky?

Žabky jako obuv do kostela nepatří, nemůžeme si je obout do chrámu ani jako letní obuv.

Zvlášť na vesnicích je zvykem ani nevejit do kostela a celou mši svatou strávit za kostelem kouřením, debatováním, honěním se dětí... Jak se na to dívá společenská etiketa?

Ještě jako dítě jsem často viděla, že během slavení Eucharistie postávali naproti kostelu na druhé straně ulice muži, přičemž kouřili a debatovali. Zarazilo mě, když jsem se dozvěděla, že jsou účastníky mše, že na mši svatou není ani třeba vejít do kostela, jen stačí stát nedaleko něj v okruhu několika desítek metrů. To pak můžeme sedět v každém pohostinství u kostela a člověk bude účasten na mši? Nikdo však nemůže namítat, když zůstaneme stát venku před dveřmi do kostela tehdy, pokud se dovnitř už nevejdeme, nebo máme malé dítě, které by ostatní vyrušovalo, nebo je uvnitř vydýchaný vzduch.

Mohu si místo pokleknutí v kostele dřepnout?

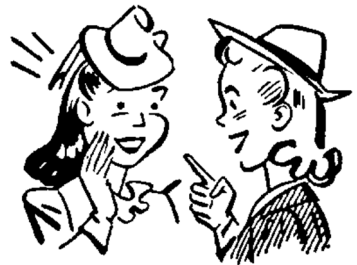
Z prostorových důvodů si lidé dřepnou, pokud není na pokleknutí místo – raději je však lepší zůstat stát. Dřep totiž není liturgickým postojem, patří do tělocvičny.

Mohu v kostele sedět s nohou přehozenou přes nohu?

Člověk by měl sedět, jak mu je pohodlné, a současně slušně. Z hlediska neverbální komunikace noha přehozená přes nohu působí vyzývavě. U muže ukazuje i na jistou agresivitu v povaze.

Jak taktně upozornit lidi, kteří okamžitě, jak vyjdou z kostela, pomlouvají jiné věřící i kněze?

Ten, kdo pomlouvá kněze i jiné, bude pomlouvat i mě, takže s takovým člověkem se vůbec nebudu bavit. Kdyby lidé neměli s kým pomlouvat, tak by nepomlouvali. Ve filmech o Vietnamičanech se mi líbilo tvrzení: kdo nebojuje proti nepravosti, sám ji šíří. V trošku upravené formě bychom ho mohli použít i na pomluvu: kdo nebojuje proti pomluvě a poslouchá pomluvu, sám ji šíří.

(podle KN – pokračování příště)

Symboly, které jsou IN, a proč by je křesťan neměl používat

Na zápěstí hamsa, Shamballa náramek, doma na stěně personalizovaná mandala a nad postelí lapač snů. Jak úžasné je být IN, zatímco na nás svítí slunce předtím, než zapadne. Vyměňme je za posvěcený křížek, růženec a v očích Boha nebudeme nikdy OUT.

Svět nás obklopuje množstvím symbolů. Nosíme je na oblečení, špercích, módních doplňcích, dáváme si je do bytů a nepřekáží nám, že je používají i naše děti. Považujeme je za módní a ani si neuvědomujeme, že by na nich mohlo být něco špatného. Domníváme se, že v jejich podstatu nevěříme, jen je rádi nosíme, nebo tím, že se nám momentálně líbí. Je to jako pověsit si na krk kousek uranu a doufat, že nám neublíží. On však ovlivňuje naše zdraví bez ohledu na to, zda jeho síle věříme, nebo ne.

Víme, odkud k nám přišly tyto symboly nebo je nám to lhostejné? Lhostejnost vůči znamením a mávnutí rukou nad tím je hřích, který z dnešní společnosti velmi křičí. **Lhostejnost je jeden ze sedmi hlavních hříchů.** Kde ji najdeme? Pod hříchem lenosti. Existuje totiž i duchovní lenost, tedy lhostejnost, která je způsobena duchovní otupělostí rychlé doby, ve které žijeme. Ani se nenadějeme a používáním těchto symbolů se prohřešujeme vůči prvnímu Božímu přikázání.

Do každého člověka však Bůh zasadil semínko svědomí. Pokud dovolíme Duchu Svatému, aby ho správně zaléval, bude vzkvétat a přinášet úrodu pro naši obživu těla a duše. Vnukne nám kontrolku, která zabliká, pokud nebude něco v pořádku.

Přinášíme vám pravý význam některých symbolů.

1. Mandalý

Jsou všude, na tričkách, na záložkách knih, v antistresových omalovánkách pro dospělé... Krásné, pestré, momentálně velký hit. Vypadají tak nevinně, ale přece... víme, odkud pocházejí a proč se od nich neumíme odtrhnout?

Mandala je duchovním a rituálním symbolem typickým pro indická náboženství spojené s kosmem. Podle Wikipedie se stala mandala v běžném používání

obecným pojmem pro jakýkoliv diagram, graf nebo geometrický vzor, který představuje kosmos. Používá se v tantrickém buddhismu jako pomůcka při meditaci. Medituje se před jejím obrazem, dokud není vybarvená.

Buddhisté věří, že se můžeme spojit s božstvím prostřednictvím meditace nad mandalou. Tyto meditace jsou však z praxe známé jako spojování se s jinými "božstvy", což otevírá dveře působení Zlého. *Mandala je proto klíčovým nástrojem pro podvědomé provádění náboženského rituálu, který nemá s křesťanstvím nic společného.* Lidé, kteří milují antistresové omalovánky mandal, věří tomu, že je to jen zábavné hobby, které slouží k odbourání stresu.

Je to však opravdu jen odreagování, nebo je to nová forma "evangelizace" New Age? Proč člověk raději touží po vybarvování přesně nalinkovaných čar a barev než po svobodném vytváření vlastního díla?

Existují dokonce i personalizované mandaly, které se vyrábějí na zakázku. Ty se vytvářejí ve specializovaných centrech zaměřených na feng šuej a východní náboženství za poplatek. Tvoří se na základě data narození jednotlivce a barvy čaker – jeho duše. Potřebujeme však draze platit někomu za tvorbu osobní mandaly, abychom byli lepším a šťastnějším člověkem? Ježíš zaplatil za nás na kříži příliš vysokou cenu, aby nás svou prolitou drahou krví vykoupil z dědičného hříchu.

Pracování na zlepšení stavu naší duše bez pomoci Boha je cesta k prohloubení vlastního egoismu, která popírá Boží přikázání. Touha po dokonalosti a stavění si vlastního štěstí s pomocí mandal není touha, kterou vložil do nás Bůh.

2. Ruka Fatimy – hamsa

Nedejme se zmást slovem Fatima. S místem mariánských zjevení to nemá nic společného.

Ruka Fatimy je ochranný předmět, označovaný také jako "hamsa". Jde o amulet ve tvaru ruky, který je rozšířen v Severní Africe a na Středním východě. Ruka může být zobrazena s prsty roztáženými od sebe nebo s prsty u sebe. Hamsu

můžeme najít vyobrazenou na tričkách, ale i jako přívěšek na krk, zápestí. Vyrábějí se jako kovové komponenty, které lze použít ve šperkařství na náramky pro matky a novorozence.

Symbol reprezentuje ženskost a nosí se jako amulet. Má poskytovat ochranu pro lidi, kteří se nacházejí v nebezpečí, ale také podpořit plodnost, těhotenství a kojení. Z toho vyplývá, proč tolik žen a matek rádo nosí symbol požehnání, moci a síly.

Navíc je často zbarvená červeně, což jen podtrhuje známou pohanskou tradici nošení červených tkaniček proti uřknutí. Často se umísťuje jako ochranný předmět i nad vchodové dveře, kde má prý přinášet pět požehnaní nebes lásku, štěstí, zdraví, mír a ochranu.

Amulety jsou známé jako hřích proti hlavnímu přikázání: "Miluj Hospodina, svého Boha, celým svým srdcem, celou svou duší a celou svou myslí!" Nelze milovat Boha a přitom spoléhat se a důvěřovat jiné ochraně než té Boží. Ježíš dal dokonce zaslíbení těm, kteří budou ve všem spoléhat na něj. Vždyť s tím, kdo důvěřuje Bohu, je i v jeho problémech. "Ať je tvůj oheň jakkoli horký, když jsem já s tebou, jeho plameny tě nepopálí" (Sheri Rose Shepherd, Milované Princezny).

Ať máme ve svém trápení vždy na mysli tento žalm: "Hospodin je moje síla a můj štít. Mé srdce mu důvěřuje. Dostalo se mi pomoci a srdce mi zaplesalo" (Ž 28, 7). Kdo se drží Boha a jeho přikázání, nikdy nesejde ze správné cesty.

(pokračování příště)
(podle Slovo+)

Biblické drobečky

**Slovní spojení, která se z Bible dostala
do našeho jazyka**

Všechno má svůj čas

„Všechno má svůj čas a svou chvíli každé úsilí pod nebem“ (Kaz 3,1). Toto konstatování má dvojí význam. Na jedné straně je znamením pořádku, v němž má všechno svůj adekvátní čas.

Bůh je nad časem rození a zániku, života a smrti, sázení a vytrhávání, zabíjení a léčení, bourání a budování, pláče a smíchu, zármutku a radosti, atd. Nic není

ponecháno v chaosu, ani náhodě.

Na druhé straně to může být bolestivé, ba někdy až mučivé. Jakkoli se my lidé snažíme, zdá se, že naším pánem je zmíněné střídání situací, které nás, alespoň tak to často vnímáme, vedou od jednoho stavu

k druhému. Naší přirozenou reakcí pak bývá to, že se snažíme vybočovat a hledat jistotu v něčem, co nepodléhá změně.

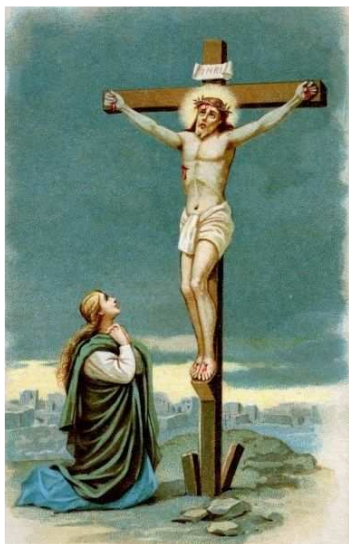
Toto rčení může mít kladný, ale i záporný význam. Starozákonní biblická kniha Kazatel nás však chce přivést k pevnému cíli, který je u Boha a kterým je sám Bůh.

(podle Růženec)

Zadáno pro ženy

Když tvoje dítě trpí...

Svatá Matka Boží - Ukřižování

U Ježíšova kříže stála i jeho matka a sestra jeho matky... (Jan 19,25)

Na světě asi není nic bolestnějšího než nemocné dítě. Ať už naše děti trápí zánět ucha nebo střevní viróza, prožíváme jejich bolest a máme strašný pocit bezmocnosti. Já v takových chvílích myslím na matky dětí, které trpí opravdu vážnými nemocemi, zraněními nebo hladem. Na koho se máme obrátit s prosbou o modlitbu a u koho máme hledat vzor, když naše děti prožívají bolest? Na Matku Boží.

Když se snažíme pomoci svým dětem přežít jejich nejtěžší hodiny a dny, můžeme se obrátit na tu, která kráčela se svým trpícím Synem cestou na Kalvárii. Když nám na prsou spočívá hlavička dítěte zachváceného horečkou a spícího neklidným spánkem, můžeme se obrátit na tu, která se dívala, jak na hlavu jejího milovaného Syna kladou trnovou korunu. Když držíme za ruku dítě, které se bojí, můžeme se obrátit na tu, která přihlížela, jak ruce jejího dítěte přibíjejí na kříž. Ona zná bolest, kterou prožíváme, a její mocná přímluva nám pomůže snášet naši bolest.

Potom Ježíš řekl svým učedníkům: "Chce-li někdo jít za mnou, ať se zřekne sám sebe, vezme svůj kříž a následuje mě. Kdokoli by si chtěl zachránit život, ztratí jej, ale kdokoli by ztratil svůj život pro mě, ten jej nalezne.

Mt 16,24-25

Svatá Maria, Matko Boží,
tys stála u svého Syna, když prožíval
obrovské utrpení. Prosím, oroduj za mne,
abych měla sílu pomoci svým dětem
nést jejich kříž bolesti.

Dar lásky pro rodiče

20. kapitola *Láska má čas*

*Dávejte si dobrý pozor na to, jak žijete, abyste si nepočínali jako nemoudří,
ale jako moudří; nepromarněte tento čas, neboť nastaly dny zlé.
(Ef 5,15-16)*

Představte si, že ležíte na smrtelné posteli a rekapituluje svůj život.

Čeho je vám nejvíce líto, že jste zanedbali, čemu byste věnovali čas, kdybyste dostali druhou šanci? Práci v zaměstnání? Úklidu? Sledování televize? Ne. Na těchto věcech vám určitě záležet nebude. Lidi obvykle nejvíce trápí to, že dost nemilovali svých nejdražší, že si na ně jaksi nikdy nenašli čas.

Pokud si nedáte pozor, druhořadé a nepodstatné věci vás v životě budou obírat o čas, který by měl patřit lidem, které máte rádi. Kolikrát řeknete: "Musím v práci zůstat déle. Čeká mě další služební cesta. Musím stihnout poslední

minuty přímého přenosu zápasu. Ještě musím poslat jeden e-mail, napsat status na sociální síti, prohlédnout si na internetu video, o kterém všichni tolik mluví..." Po chvíli procitnete a díváte se, jak ty hodiny rychle uběhly, díváte se, jak utekly všechny ty roky ... a vaše děti jsou najednou pryč.

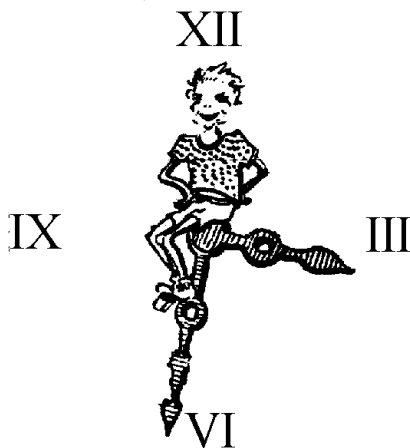
Nikdy nebudete mít dost času na všechno. Každá činnost vám zabere právě tolik času, kolik jí vyčleníte. Některé věci prostě nemáte šanci stihnout, a proto se musíte moudře rozhodovat, čemu svůj čas věnujete ... a čemu ne.

Doufáte, že všechny vaše nynější námahy a oběti vás přivedou k tomu, že jednoho dne budete moci konečně dělat to, co chcete, a trávit čas s těmi, které opravdu milujete. Čekáte, kdy už konečně budete mít čas, abyste z nich mohli radovat. Ale co kdybyste se z nich radovali už dnes? Není jisté, zda se dožijete zítřejšího rána. Jediné, co opravdu máte k dispozici, je přítomný okamžik. Pokud vás něco zaměstnává natolik, že se kvůli tomu nemůžete věnovat své rodině, popřemýšlejte, zda je to opravdu až tak důležité. Pamatujte si, že to, co považujete za "důležité", vás může odvádět od toho nejlepšího, co má pro vás Bůh připraveno. A my si přece máme vybírat to nejlepší, co se nám nabízí, nebo ne?

Naše děti obvykle nedělají cirkus, když přijdeme z práce později nebo, když jim řekneme, že v dané chvíli máme strašně moc práce. Čekají, dokud je neomrzí naše výmluvy, a pak jdou raději dělat něco jiného. Slibujeme jim, že příští víkend už určitě podnikneme to, co chtěli ... Ale nevědomky jim dáváme najevo: "Zaměstnávají mě skutečně důležité věci. Ty až tak důležitý nejsi. Jdi obtěžovat někoho jiného."

Samozřejmě, nikdy bychom dítěti nic takového neřekli. Ale z našich slov možná cítí něco podobného. Nikdy bychom se svých dětí nevzdali, neopustili je ze dne na den, ale často se stává, že je opouštíme postupně po malých a pomalých krocích. Necháváme je samy jako ovce bez pastýře.

Musíme s tím něco udělat. Zastavit se. Láska si vždy najde čas. Vzácný čas, který se nedá ničím zaplatit. Chce se neustále dělit o svůj život. A to nepočká, ani

nelze vrátit zpět. Každý skutek lásky vyžaduje čas. Ztrácet ho znamená promarnit část života a kopec příležitostí, ve kterých můžeme prokazovat lásku.

Písmo přikazuje rodičům, aby trávili čas se svými dětmi. Je to jedna z našich nejdůležitějších povinností. "Milovat Hospodina, svého Boha, celým srdcem, celou duší a celou silou" (Dt 6, 5) je největší přikázání, nejvyšší požadavek ze všech Božích zákonů, která se poprvé vzpomínají v šesté kapitole knihy Deuteronomium. Ale hned další dva verše v téže kapitole vysvětlují, že rodiče mají učit své děti milovat Boha v každodenním životě; počínaje ranním vstáváním, časem, když jsme s nimi doma, když kamsi cestujeme i večer před spaním. Tyto čtyři důležité části dne jsou pro nás doporučením od Boha, jak si zařadit priority. Naše děti potřebují, abychom si na ně každý den našli čas, abychom jim během společně strávených chvil mohli zprostředkovávat obraz Boha a to, na čem mu nejvíce záleží.

Když Ježíš navštívil dům svých přátel Lazara, Marie a Marty, poukázal na kořen problému příliš zaneprázdněných lidí. Pro Martu příchod Ježíše a jeho učedníků znamenal, že se má spolu se sestrou o ně vzorně starat a vše do detailu připravit.

Místo toho našla Marii, jak sedí u Ježíšových nohou, těší se z jeho přítomnosti a pozorně poslouchá každé jedno Ježíšovo slovo. Marta zastavila a řekla: "Pane, tebe nezajímá, že má sestra nechala všechnu práci na mně? Řekni jí přece, ať mi pomůže!" Pán jí odpověděl: "Marto, Marto, staráš se a trápíš se mnoha věcmi. Jen jedno je však potřeba. Marie si vybrala správně a to jí nikdo nevezme." (srov. Lk 10,40-42).

Jeho slova se nesou tisíciletími až k nám. Nestarej se tolik o nepodstatné věci. Vybírej si, co je opravdu důležité. Miluj lidi, dokud můžeš. Nemrhej čas zbytečnostmi. Láska dává přednost rodině před tím, čím nás zaměstnává svět. Vybírá nám lepší podíl, který nám nikdo nevezme. Láska nám dává odvahu říci rázně "ne" věcem, které nás zbytečně obírají o vzácný čas.

Ovšem ve všem musí existovat rovnováha. Nesmíme si z dětí udělat modlu a všechno podřizovat pouze jim. Na prvním místě je Bůh, pak manželství a děti jsou až třetí v pořadí. Musí se naučit, že někdy je třeba umět čekat. Nicméně vše, co se v žebříčku důležitosti nachází pod nimi, musí být také v našich srdcích až na dalším místě, za dětmi. A navíc, i v našich plánech by mělo být vše správně

uspořádáno, abychom si pohlídali čas vyhrazený pro ty, které nám Bůh svěřil do péče.

Nenechte se více zotročovat nepodstatnými věcmi. Naplánujte si v první řadě čas, který chcete strávit s rodinou, aby bylo pro vás snadnější zřít se jiné věci. Když je čas pracovat, tak usilovně pracujte, a co nestihnete, nechte na druhých nebo odložte na později. Přestaňte se za každou cenu snažit uspokojovat lidi, kteří na vašem pohřbu jistě neuroní ani slzu. Obětujte to, co považujete za důležité, ve prospěch toho, co je nejlepší, abyste každý den mohli rozdávat lásku. Nádobí i stříhání keřů pár minut počkají. Budou vás čekat přesně na stejném místě, dokud se k nim nevrátíte od svých dětí, se kterým jste právě zažili něco hezkého.

Dá se květnatě mluvit o tom, na čem nám v životě nejvíce záleží, ale nejhlasitěji a nejpersvědčivěji o našich prioritách hovoří čas, který jim věnujeme.

DNES VEČER SI NEZAPNĚTE TELEVIZOR ANI INTERNET.
MÍSTO TOHO VĚNUJTE ČAS SVÝM DĚTEM.
POSLOUCHEJTE JE, DEBATUJTE A HRAJTE SI S NIMI.

Když dnešní úkol splníte, odpovězte si na tuto otázku:

? Jak jste dnes strávili čas s dětmi a jak reagovali?

*Pozorně sleduje chod svého domu a chleba lenosti nejl.
(Přís 31,27)*

Odvážné nápady, jak spolu v rodině trávit více času

1. Vyhlaste válku televizi. Průměrný Američan stráví před televizí až pět hodin denně, což ročně znamená dva měsíce nepřetržitého čtyřiadvacetihodinového sledování programů, které jsou povětšinou jen bezcílným mrháním času. Uvidíte, kolik se toho ve vaší rodině změní, pokud se rozhodnete zredukovat čas trávený před televizní obrazovkou.

2. Jednou za čas vyžádejte děti z vyučování. Občas je neplánovaně vezměte někam na oběd nebo se jednou či dvakrát za rok domluvte s vyučujícími, že je ze školy vyzvednete o pár hodin dříve. Takové rybaření s otcem nebo nakupování s mámou, zatímco jsou všichni ostatní spolužáci ještě ve škole, děti považují za úžasné zážitky. Co byste dali za to, kdyby cosi podobného udělali pro vás vaši rodiče?

3. Sbalte se a někam vyražte. Rodiny, které spolu alespoň jednou ročně prožijí stanování, jsou soudržnější. Uprostřed přírody musí nejen spolupracovat a řešit problémy, ale zažijí i mnohé vtipné příhody, na kterých se pak baví ještě dlouhá léta. Stačí si koupit stan a najít vhodné místo. Uvidíte, že vám takové nové zkušenosti přinesou kopec zábavy.

4. Vytvořte si společné rituály. Přečtete si verš z knihy Deuteronomium (Dt 6, 7) a všimněte si čtyř činností, které jsou rutinní součástí každého dne. Využívejte každodenní příležitosti pro rozhovor se svými dětmi. Ranní objetí, smích při snídani, cesta autem, čtení pohádky před spaním a společné modlitby vám obohatí život chvílemi, na které se nezapomíná.

5. Učte děti doma. Každým rokem stále více rodičů zjišťuje, že domácí vzdělávání může být zajímavou a efektivní alternativou k vyučování ve státních školách. Svěřením vyučování dítěte do rukou těch, kteří ho milují nejvíce, přispívá domácí vzdělávání k odbourávání stresu dítěte, k posílení víry a klíčových hodnot v rodině, jakož i k větší časové flexibilitě. Zároveň se děti připravují na větší míru odpovědnosti, kterou budou muset zvládnout v budoucnosti.

6. Vezměte děti s sebou na služební cestu. Při troše plánování a snahy vaše děti mohou stihnout splnit školní povinnosti v předstihu a jít s vámi na služební cestu. Jelikož vám vaše

firma pokrývá minimálně polovinu nákladů, vzít děti do nepoznaného města nebude natolik finančně náročné a ony přitom zažijí spoustu dobrodružství.

7. Vyjděte si s dětmi ven. Společným stolováním se prohlubují vztahy. Pozvěte své děti do restaurace na oběd nebo večeři. Zároveň dbejte o to, aby v době stolování všichni členové rodiny odložili svou práci a abyste doma jedli společně. Využijte tento čas, abyste si navzájem sloužili, kladli otázky, povídali příhody a dozvěděli se, jak se kdo má.

8. Dovolte dětem, aby vám pomáhali. Zapojte děti do toho, co právě děláte. Dovolte, aby vám při domácích pracích nebo vyřizování povinností dělali společnost malí pomocníci, kteří za odměnu cestou domů dostanou bonbón nebo kopeček zmrzliny. Nemusíte je držet stranou od svých povinností.

9. V neděli si udělejte volno. Bůh říká rodinám, aby si jeden den v týdnu vyhradili na odpočinek a jeho oslavu. Právě neděle může být dnem, kdy se vymaníte z běžného pracovního kolotoče, aby vás účast na bohoslužbě, odpolední odpočinek či čas s rodinou naplnili novou energií.

10. Vyhrad'te si v rodině čas na společné rozjímání. V některé večery v týdnu vypněte televizor a počítač, sedněte si na sedačku a půl hodinu věnujte společným rozhovorům, modlitbě, četbě Písma. Taktó totiž poskytujete členům rodiny duchovní vedení a zvete Boha do svých vztahů. Nepotřebujete k tomu žádnou speciální přípravu. Stačí, když se pomodlíte, přečtete jednu kapitolu z Bible a spolu si o ní promluvíte.

11. Omezte výdaje. Rodiče, které trápí dluhy, se je snaží splatit, a tak zůstávají v práci déle, aby více vydělali, a proto tráví méně času se svou rodinou. Pokud si něco nemůžete dovolit, aniž jste se zadlužili, zamyslete se, zda to opravdu až tak potřebujete. Vynaložte maximální úsilí, abyste žili skromně. Když se chráníte dluhů, chráníte tím i své děti.

12. Přestaňte se předvádět před přáteli. Lidé často tráví množství času úsilím zapůsobit na ostatní. Děti nemusí umět hrát na čtyři hudební nástroje a chodit do šesti sportovních kroužků, abyste se jimi mohli pochlubit. Vyberte jim jednu nebo dvě zájmové činnosti, které je skutečně baví, a do ostatních je netlačte. Žádné pracovní ocenění nestojí za to, aby se vám zhroutil rodinný život. Nic si z toho nedělejte, pokud tento rok atrapu trofeje pro nejlepšího zaměstnance získá někdo jiný, protože měl více přesčasů.

Pár slov pro mladé

11. Poznávání

"Mami, porad' mi. Karel řekl, že mě tak miluje, že by pro mě udělal i zločin. Když se to dozvěděl Martin, řekl mi, že mě velmi miluje, ale hřích by pro mě neudělal. Koho si mám vzít?"

"Dcerko, sama se rozhodni, ale já bych si vzala Martina. Neboť ačkoli by Karel pro tebe udělal i zločin, kdo zaručí, že ho jednou neudělá i na tobě? Měj obavu z člověka, kterému svědomí dovolí všechno."

Nyní jistě přijde vhod **křesťanský pohled na vývoj vztahů mezi chlapcem a dívkou**. "Rozdělíme to" na etapy, i když v životě to může být i jinak.

První etapa "chození" - poznávání

V této fázi doporučují odborníci soustředit se trochu více na **poznání negativních vlastností, které má partner a také znát Boží pořádek v rodině**. Proč?

Protože mohou vyjít najevo takové skutečnosti, pro které se nehodíte k sobě, ba jsou překážkou uzavření manželství.

U partnera poznávám:

a) Vztah k alkoholu, drogám? (Že ho to odnaučíme? No, no, no! Zvyk je železná košile...)

b) Vztah k jiným mladým lidem. (Je přelétavý a začíná si s více najednou? A co bude v manželství? Nehrozí nevěra?)

c) Jaké má povahové vlastnosti? (Jestli není násilnický typ, o čemž svědčí jeho řeči, výbuchy hněvu, pýcha, záliby, koníčky...?)

d) Jaké jsou jeho "kořeny"? (Jaké má rodinné zázemí, a co přátelé, kamarádi...?)

e) Co zdraví? (Tělesné, duševní ...?)

f) Co jeho ctnosti, schopnost oběti? (To je nutné po celý život. Způsob, jak se chová k rodičům, starším, hodně to řekne o kvalitě toho druhého. Když jsou mladí zamilovaní, vidí se téměř bez chyb, ale když láska "pomine", člověk se obvykle začne chovat tak, jako ke svým doma.)

g) I oblečení hodně prozrazuje. (Obléká se výstředně - "bez studu?")

h) A jak je to s vírou? (Přistupuje ke svátostem? Chodí do kostela? Jaký má názor na Církev?)

Jaký je Boží pořádek v rodině?

Rodina je školou lásky. Není to nic sobeckého – jen "my dva", ale patří sem i děti a ty, Bože. **Lásku, které se naučí v rodině, mají rychle směřovat k Bohu.** Navzájem si pomáhají k spáse. Učí se dělat dobro a šíří ho dál. Je to domácí církev (srov. KKC 1666).

Na jaké jsi straně?

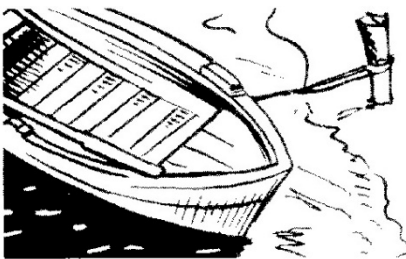
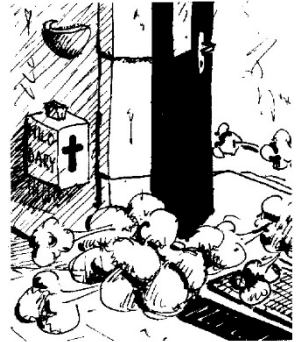

Aby Boží plány s rodinou byly naplněné, musí si mladí vyjasnit odmítavý postoj k potratu, antikoncepci. Dále se mají dohodnout, které úkoly bude v rodině zastávat muž a které žena, jak to bude s výchovou dětí, s rodinnou ekonomikou... Pokud je ten druhý nevěřící nebo vlažný ve víře, naplnit **Boží plán** s rodinou bude těžké. **Jednota, kterou budou vytvořit, se dotýká i "ducha"**. Proto zjištění, jak je na tom s vírou ten druhý, je jedno z nejdůležitějších zjištění o partnerovi.

Osudné rozhodnutí

Po "první etapě chození", v níž se mají důležité skutečnosti poznat, následuje velmi vážné rozhodnutí: Co dál?

Kritérium dalšího postupu je: jsou nedostatky toho druhého přijatelné, odstranitelné nebo nepřekonatelné? **Podle odpovědi by mělo následovat rozhodnutí:**

1. Stop "chození" - rozchod.

Vztah nepokročil tak daleko, aby nastala tragédie. Ten druhý není citově zraněn, k pohlavnímu životu nedošlo. Zjistilo se, že nepatří k sobě. Život jde dál.

2. Pokračuje se ve vztahu.

Pokud jsou nedostatky přijatelné, převychovatelné a je zde příslušný věk, může se pokračovat v budování vztahu. Ten druhý přijímá člověka i s chybami, ale pak se mu neotlouká stále o hlavu: "Jsi takový a takový..."

Nebát se říci ne!

Prázdniny skončily a spolužáci se radostně přivítali. Mluvili o svých zážitcích. Ti odvážnější začali vytahovat "pikantnostmi". Nečistě vychloubání nabíralo na síle. Někteří nevěděli jak reagovat. Nad tím vším zněl pyšný Standův hlas:

"A věřte, že já jsem se na diskotéce nestyděl a řádně to roztočil!" "Nežvaň!" okřikla ho Monika. Její krásnou tvář zalil ruměncem hanby.

Všechny upoutal její zjev. Nádherné dlouhé vlasy, šarmantní vystupování a šibalský úsměv svědčily o její nevídané duchovní síle. Standa nebyl zvyklý na odpor. Surově se k ní obrátil: "A ty, co? Ještě stále jsi panna?" Čekal, jak Monika zmlkne a on potvrdí roli šampióna, kterému nikdo nedokáže odporovat. Ale tentokrát se řádně spálil. Dívka se mu podívala přímo do očí a rázně odsekla:

"A co je tobě do toho? Ano, jsem panna. A jsem na to hrdá. Ve stavu, ve kterém jsi ty, bych mohla být leckdy, ale ty ve stavu, ve kterém jsem já, už nikdy být nemůžeš. Já jsem boháč. Ne ty. Jsem hrdá na to, že s Boží pomocí dokážu říct ne! A to i takovému Lamači srdcí, jako jsi ty!"

Stanem to až šklublo. To nečekal. Tvář mu strnula.

Stačil vykoktat jen neurčitě:

"No tohle ..."

Monika byla nádherná. Dokázala vzdorovat prostředí. Standovi dala řádně za vyučenou. I těm nesmělým ukázala, že se nemusí stydět, když jsou bez víkendových dobrodružství.

"To je správná holka," zašeptal spolužák Pavel kamarádovi Jendovi.

"Velmi se mi líbí."

"Víš, že i mně? Ví, co chce," odpověděl Jan.

Monika svým vystoupením ukázala, v čem jsou pravé hodnoty a správní chlapci to uměli ocenit. Je to tak, naše budoucnost někdy závisí na pár "Ne" vyřčených na správném místě.

Víte, že – důležité pojmy

Slovo "ohlášky" vyjadřuje veřejné oznámení připravovaného církevního sňatku nebo kněžského svěcení ve farním kostele, aby věřící mohli případně překážky včas oznámit místnímu faráři nebo ordináři.

Domácí církev – křesťanská rodina má být společenstvím milosti a modlitby, kde děti dostávají první ohlašování víry, školu lidských ctností a křesťanské lásky. (srov. KKC 1666).

Co tak to zkusit – Jste schopni rozeznat opravdovou lásku?

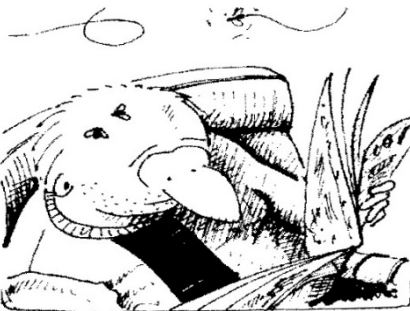
Následující "bleskotest" se opírá o výzkum amerických psychologů Lisy Registerové a Tracyho Henkeya i o jiné zdroje. Tvrdí, že pravá láska má následující znaky. Ty najdi odvahu a odpověz ano - ne.

1. Je tam, kde si partneři rozumí i beze slov.
2. Pokud se cítí ve společnosti toho druhého lépe.
3. Pokud zamilovaní necítí vůči sobě překážky v upřímnosti.
4. Pokud jsou připraveni respektovat svobodu partnera.
5. Pokud jsou schopni obětovat se jeden za druhého.
6. Pokud jsou schopni chránit tělo, duši a čistotu partnera.
7. Pokud je mezi nimi pocit, že jsou stvořeni jeden pro druhého.

Ohodnocení:

Pokud jsou vaše odpovědi na uvedené odpovědi pozitivní, pravá láska se blíží k vám a vy jste ji schopni rozpoznat. Pokud je více negativ, nechte v sobě i v partnerovi dozrát pravou lásku.

Nezapomeňme ani na téma o tchyních ...

Syn se ptá: "Tati, jak se jmenovala Adamova tchyně?"

"On neměl tchyni, on žil v ráji."

Vidíte. On to měl jednoduché. Alespoň před prvním hříchem. Pak to už bylo jiné. Ale i o tchyních platí to, že se dají vymodlit.

Ale nejprve se modlete za tu svou rodinu, kterou chcete vytvořit.

Pohled do historie

V minulém čísle farního zpravodaje jsme se v historii Žďářské farnosti posunuli k roku 1876. V dnešním čísle farního zpravodaje se budeme věnovat roku 1875. Zápis v kronice pro tento rok je krátký a špatně čitelný. Místa v textu, která se nepodařilo rozluštit jsou nahrazena ...

1875

Od léta stavby farní: klenutá kuchyně, nové v ní kamna a sporokrb, pak ohnisko, pekárna, komín nad ní nový, všechny podlahy světnic, 1 nové okno v kuchyni a v malé světnici. ... viz přílohy v archivu. Patron dal třetinu: 150 zl. 60 kr.

Zpracoval: R. Mašek

Co jsme prožili

Mše svatá ve Vratislávce

V sobotu 29. května v 10 hodin se sešli farníci, a to nejen z naší farnosti, ve Vratislávce. Na upraveném prostranství před kapličkou sloužil otec Pavel poutní mši svatou k Panně Marii.

Slavnostní den pak pokračoval u obecního úřadu, kde bylo připraveno posezení.

Poděkování za vydařenou akci patří Panně Marii za ochranu, otci Pavlovi a všem obyvatelům obce, kteří se podíleli na přípravě a průběhu slavnosti.

R. Mašek

Slavnost Těla a Krve Páně ve Žďárci

Slavnost Těla a Krve Páně se slaví ve čtvrtek po neděli Nejsvětější Trojice a zdůrazňuje přítomnost Ježíše Krista jako Boha i člověka v eucharistii. V letošním roce připadla na čtvrtek 3. června.

razňuje přítomnost Ježíše Krista jako Boha i člověka v eucharistii. V letošním roce připadla na čtvrtek 3. června.

Slavnost byla zahájena ve farním kostele sv. Petra a Pavla v 18:00 mší svatou, kterou sloužil otec Pavel.

Po jejím skončení se vydal eucharistický průvod na cestu kolem čtyř oltářů,

které byly připraveny v okolí kostela. Čelo eucharistického procesí tvořili ministranti, družičky, které sypaly květy, otec Pavel s monstrancí, následovali zpěváci a ostatní věřící. Za zpěvu písní k Pánu Ježíši jsme postupně přicházeli k předem připraveným oltářům, kde se konala krátká pobožnost a Svátostné požehnání. Eucharistický průvod byl zakončen adorací ve farním kostele.

Upřímné poděkování patří otci Pavlovi za uskutečnění této slavnosti, družičkám, zpěvačkám a všem, kteří se podíleli na přípravě oltářů a průběhu slavnosti.

R. Mašek

Slavnost Těla a Krve Páně v Olší

Slavnost Těla a Krve Páně je pohyblivým svátkem a slaví se vždy ve čtvrtek po svátku Nejsvětější Trojice. Tradice jeho slavení spadá až do středověku a má zdůrazňovat přítomnost Ježíše Krista v eucharistii. V letošním roce tato slavnost připadla na čtvrtek 3. června. V naší farnosti jsme Boží Tělo slavili v neděli 6. června.

Slavnostní mše svatá začala v 8 hodin ve farním kostele sv. Jiří. Po jejím skončení jsme se vydali za krásného počasí a doprovodu dechové hudby eucharistickým průvodem po obci. Průvod vedli ministranti s křížem, následovaly je družičky, muži s korouhvemi, zpěvačky, pan farář s monstrancí pod baldachýnem a ostatní farníci. U čtyř připravených oltářů proběhla krátká pobožnost. Nakonec jsme se průvodem vrátili do kostela, kde proběhla závěrečná

adorace a požehnání.

Velké poděkování patří všem, kteří se podíleli na přípravě i na důstojném průběhu slavnosti.

Anežka Bednářová

Poutní mše svatá v Klokočí

V sobotu 12. června se konala poutní mše svatá v Klokočí. Byla to slavnostní mše svatá, jelikož se v této obci žádná pouť nekonala. Do kapličky se podařilo získat nový oltář, který původně pochází ze Zelené Hory. Žádný pamětník si bohužel nepamatoval, komu je kaplička zasvěcená, jelikož nebyla ani uvedena v katastru – byla vlastně „ztracená“, vznikl nápad zasvětit kapličku sv. Antonínovi patronovi ztracených věcí.

Slavnostní mše začala v 16 hodin za přítomnosti místních občanů i farníků z okolí. Mši svatou sloužil otec Pavel Křivý. Po jejím skončení měli místní přichystáno pohoštění v obecní budově „Klon-dajk“.

Anežka Bednářová

První svaté přijímání v Olší

Po důkladné přípravě dětí i rodičů, přistoupily tři děti z Olší poprvé k prvnímu svatému přijímání.

V sobotu před 1. sv. přijímáním děti vykonaly svátost smíření. Slavnostní mše svatá, kdy Ríša Pařil, Emilka Balášová a Eliška Bednářová poprvé přijali první svaté přijímání, se konala v neděli 13. června. První svaté přijímání se konalo při slavnostní mši. Tu zahájil průvod. Děti se poté posadily na lavičku před oltářem. Rodiče, prarodiče a kmotři dětí seděli v předních řadách. Do mše svaté se zapojili rodiče i děti při čtení z Písma svatého, zpívání žalmu, předčítání přímluv a nesení obětních darů. Děti měly při sobě křestní svíce, které jim mají připomínat jejich křest a při hořících svících obnovily křestní slib. Svíčky poté postavily do připraveného dřevěného stojanu před oltářem. Celou mši doprovázel slavnostní zpěv. Velký dík patří panu faráři za přípravu a trpělivost dětí.

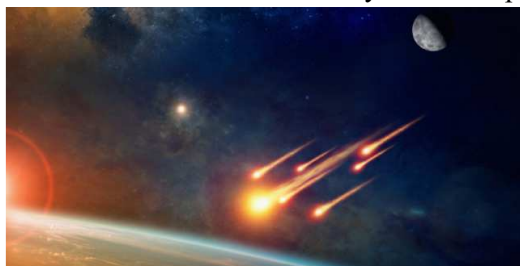

Hana Bednářová

Zem každoročně čelí spršce milionů meteoroidů

Zemský povrch ročně zasáhnou miliony tun meteoroidů. Tyto objekty se díky své rychlosti a svítivosti často označují za padající hvězdy.

Za čas vzniku sluneční soustavy se obecně považuje období před 4,6 miliardami

let, kdy byly Slunce a planety vytvořené z mračna plynu a prachu. Všechny studie zastoupení izotopů radioaktivního rozpadu v horninách ze Země, Měsíce a meteoritů, které dopadly na zemský povrch z asteroidního pásu, nám říkají, že tyto prvky byly

vázány v minerálech těchto skal právě před 4,6 miliardy let.

V rozmezí asi 400 tisíc až 800 tisíc let po zformování sluneční soustavy, nebo jinak řečeno před 4,2 až 3,8 miliardy let, Měsíc – podobně jako i jiná tělesa – zažil spršku meteoritického materiálu, který dopadal na jeho povrch. Tento jev dostal název "pozdní masivní bombardování" nebo "lunární kataklizma".

Bombardování planet

K tomuto bombardování zřejmě došlo, když materiál, který zůstal po formování planet, se na své cestě ke Slunci vlivem gravitace Jupitera dostal na dráhy, které procházely kolem vnitřních planet.

Podle této teorie více než 22 tisíc impaktních (dopadových) kráterů o průměru 20 kilometrů, 40 kráterů s průměrem tisíc kilometrů a několik impaktních proláklín s průměrem okolo 5 tisíc kilometrů mohlo vzniknout i na Zemi. Zanechali jí přitom tvář zjizvenou podobně jako tvář Měsíce. Důkazy o existenci kráterů jsou viditelné i na povrchu jiných planet – Merkur, Venuše a Mars.

Padající hvězdy

Jev, jakým je pozdní masivní bombardování, schopný způsobit výrazné poškození povrchu planety, se asi už nikdy nezopakuje. Tělesa různé velikosti, hmotnosti, složení a původu však stále padají na zemský povrch. Meteority z těchto

pádů můžeme vidět v našich laboratořích a muzeích. Nejviditelnějšími stopami této každodenní sprchy vesmírného materiálu padajícího na Zemi jsou meteory. Jev, který vzniká průletem meteoroidu zemskou atmosférou, se projevuje jako rychle padající svítící objekt. Proto je známý také jako padající hvězda.

Padání meteoroidů na Zemi se neskončilo pozdním masivním bombardováním, ale probíhá dosud. Odhady předpokládají, že každoročně zasáhne Zemi 5 milionů tun meteoroidů. Tyto meteoroidy mají různou velikost (od méně než 100 mikrometrů až po několik metrů), různé složení a strukturu. Studium jejich fyzikálních vlastností nám odkrývá tajemství rané sluneční soustavy.

Meteory sledovali již ve starověku

Důkaz o výskytu meteorů ve starověké historii nalezení v čínských a japonských záznamech. Nejstarší možná aktivita meteorů, naznačená ve větě "mnoho hvězd letí, křižující jedna druhou", sahá až do 19. století před Kristem.

Jiný výskyt meteorů je pravděpodobně datován útekem Izraelitů z Egypta kolem roku 1440 před Kristem. Americký astronom Charles Pollard Olivier ve své knize Meteory z roku 1925 předpokládal,

že metafora "oblačný sloup ve dne, ohnivý sloup v noci" (srov. Ex 13, 21) popisuje denní prachové mraky a noční zářící světelné stopy zanechané extrémně velkými meteory. Olivier navrhl, že jiný verš v Knize Jozue může být interpretován ve spojení s aktivitou meteorů: "Pán dopustil, že na ně padaly z nebe velké kameny" (srov. Joz 10, 11b). Tyto kameny jsou později nazvané ledovcovými kroupami, ale Olivier předpokládal, že mohly být meteority.

Naše vědecké chápání meteorů ve fyzice a astronomii se začalo v 19. století. Bylo identifikováno množství různých meteorických rojů. Spojení mezi těmito proudy a jejich mateřskými tělesy poprvé v roce 1860 nastínil italský astronom Giovanni Schiaparelli. V poslední době byly zkonstruovány nové přístroje (optické a radarové), aby nám umožnily stále přesněji poznávat dynamické, fyzikální a chemické vlastnosti meteoroidů.

Meteoroidy přinášejí zajímavé jevy

Když meteoroid vstoupí do atmosféry Země, v závislosti na jeho hmotnosti a rychlosti vytvoří jeden ze čtyř možných jevů: meteor, bolid, explozivní impakt nebo meteorické prachové částice.

Meteor

Během svého letu zemskou atmosférou jsou meteoroidné částice velikosti od 0,01 milimetru do 20 centimetrů ohřívány třením s molekulami vzduchu. Teplota povrchu dosahuje 2 200 Kelvinů při výšce kolem 100 kilometrů (oblast atmosféry známé jako mezoféra). Meteoroidné částice se začínají tavit (ablovat) z povrchu naplňují okolní atmosféru excitovanými atomy. Postupná deexcitace těchto atomů produkuje světlo, vyzařované ve viditelném pásmu spektra. Vytváří se jev, který se nazývá meteor. Během procesu tavení meteoroidní částice ztratí veškerou svou hmotu a po proletění několika kilometrů ukončí svůj let.

Prach, který takové meteory tvoří, musí odněkud přijít. Ale odkud? Malé prachové částice, pocházející ze vzniku sluneční soustavy před 4,6 miliardy let, by byly dávno odstraněny z meziplanetárního prostoru tlakem slunečního záření. Předpokládáme, že prach pochází z větších těles, a to komet a asteroidů.

Bolid

Meteoroid větší než 20 centimetrů vstupující do atmosféry rychlostí 15 kilometrů za sekundu obvykle nezanikne úplně. Jeho rychlost totiž klesá podél dráhy letu v zemské atmosféře a dosahuje bod, kdy už přenos energie na těleso nedokáže vytvořit teplotu na jeho povrchu vyšší než 2 200 kelvinů. Zbytek se začne ochlazovat, povrch ztuhne a zformuje kůru typickou pro meteority. Tento fenomén, jasný meteor, se nazývá bolid. Ne vždy je doprovázen pádem meteoritu na zem.

Pro bolid se stanoví hranice jasnosti porovnatelná s jasnem Venuše. Poté, co přestane vyzařovat světlo, pokračuje v tmavé fázi letu, která trvá déle než světelná fáze a jeho koncová rychlost dosahuje teoretickou rychlost volně padajícího tělesa v prostředí s odporem.

V říjnu 2008 byl poprvé předpovězen přelet bolidu. Při vyhledávání malých blízko-zemských asteroidů byl objeven meteoroid označen jako 2008 TC₃. Okamžitě se rozpoznalo, že jeho vypočtená dráha se brzy protne s povrchem Země. Autorem výpočtu byl Steven Chesley, manžel slovenské astronomky Jany Pittichové Chesleyové. Den později (7. října), jak bylo předpovězeno, jeho záblesk zpozorovali meteorologické družice nad Súdánem.

Explozivní impakt

Třetím fenoménem vytvořeným meteoroidy při vstupu do zemské atmosféry je explozivní impakt, při kterém těleso zasáhne zemský povrch. Takový meteoroid musí mít velikost několik metrů, musí být dostatečně soudržný a musí mít značnou hmotnost. Zemský povrch zasáhne při nadzvukové rychlosti – několik kilometrů za sekundu, rychleji než rychlost šíření zvuku v podloží, které zasáhne – vyzařujíc světlo a vytvářejíce impaktní kráter.

Možná nejznámějším impaktní kráter je 1,2 kilometru široký meteorický kráter v severní Arizoně, který byl před 50 tisíci lety vytvořen dopadem 300-tisícitunové železného meteoritu. Krátery vznikají i dnes.

V jižní části Peru 15. září 2007 v 16:45 dopadl meteorit o průměru nejméně jeden metr. Při své kolizi se Zemí vytvořil kruhový kráter přibližně 13 metrů široký a 6 metrů hluboký. Očití svědci zmínili, že viděli velkou kouli padající z nebe se zvukem připomínajícím tryskové dopravní letadlo. Některá zaznamenaná svědectví zmiňují vodu, která vřela na dně kráteru deset minut po dopadu.

Meteorické prachové částice

Meteoroid, jehož rozměry jsou méně než několik setin milimetru, při průletu atmosférou nevytváří světlo, a proto není pozorován světelný jev. Ještě vysoko v atmosféře zpomalí svou rychlost na několik kilometrů za sekundu. Nedosahují tak režim odpařování. Takové objekty se nazývají meteorické prachové částice nebo mikrometeority. Postupně padají k zemi skrze atmosféru, pomalu sedimentují a zůstávají téměř nezměněnými.

Předpokládá se, že organické sloučeniny z meziplanetárního materiálu mohou být na zemský povrch přineseny právě v meteorických prachových částicích. Odhaduje se, že ročně se na povrchu Země nahromadí 30 tisíc tun meziplanetárního prachu.

Na co se můžeme z astronomického hlediska těšit o prázdninách?

Na začátku července se Země dostane do největší vzdálenosti od Slunce. Letos

k tomu dojde v nejzazším datu, tedy 6. července 2021. V 0:00 hodin nás bude od Slunce dělit 152 100 532 km. Je to největší vzdálenost od Slunce, ve které se ocitáme na následujících 11 let.

Dne 13. července dojde ke konjunkci Marsu a Venuše, a to nízko nad západoseverozápadním obzorem okolo 16:00 hodin. Obří

planety Jupiter a Saturn budou v srpnu na obloze po celou noc, protože obě planety projdou opozicí se Sluncem.

Nejoblíbenější meteorický roj **Perseidy** neboli slzy svatého Vavřince budou

letos pozorovatelné za skvělých podmínek! ***Maximum roje vychází na noc ze 12. na 13. srpna. Maximum, které slibuje 110 meteorů roje Perseid za hodinu, připadá podle předpovědi na 22 hodin.***

V době maxima bude právě zapadat srpek Měsíce, takže v místech s temnou oblohou budeme mít vynikající podmínky na pozorování.

Meteorický roj Perseid je aktivní přibližně od 17. července do 24. srpna 2021. Naši předkové nazvali srpnové létavice „slzami svatého Vavřince“ podle svěťce, který zemřel mučednickou smrtí 10. srpna roku 258.

(podle KN)

Věděli jste?

Pavučina nikdy nenavlhne, a proto ji pavouci používají na stavbu svých příbytků ve vodě. Pavoučí vlákno má zároveň vynikající pevnost a pružnost, je ho možné roztáhnout až na dvojnásobnou délku aniž by se roztrhl. Podle vědců z Massachusettského technologického institutu je klíčem k pevnosti pavučin jejich schopnost přizpůsobit se různým úrovním mechanického zatížení.

(podle KN)

Co nás čeká, dá-li dobrý Bůh

Pouť ve Skryjích

V pondělí 5. července v 11:00 hod. mše svatá.

Pouť na Litavě

V sobotu 24. července v 16:00 hod. mše svatá.

Pouť v Boru

V sobotu 14. srpna v 9:00 hod. mše svatá.

Pouť v Horních Loučkách

V sobotu 14. srpna v 11:00 hod. mše svatá.

Pouť v Tišnovské Nové Vsi

V sobotu 14. srpna v 16:00 hod. mše svatá.

Pouť v Újezdě

V sobotu 28. srpna v 8:00 hod. mše svatá.

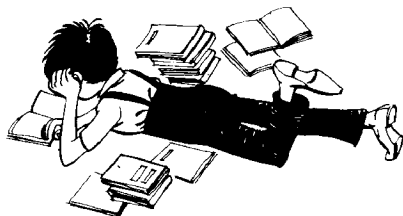
Žehnání automobilů

V neděli 29. srpna před kostelem v Olší a následné posezení v Dolních Loučkách na farním dvoře.

Změna vyhrazena

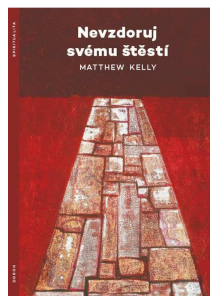
Knižní okénko

Matthew Kelly

Nezdoruj svému štěstí

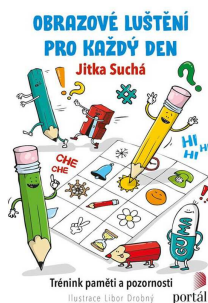
Máme sklon odkládat záležitosti, kterým bychom se měli v dané chvíli věnovat. Neodsouváme tím jen nepříjemnosti, ale i zkušenost, že je umíme zvládnout, a že na ně nejsme sami. Autor svěžím stylem popisuje nejen svůj vlastní vzdor vůči štěstí, ale i způsob, jak se vymanit ze stereotypů a začít jinak.

„Ublížujeme si, cítíme se přetížení, nemáme odvalu být sebou samými a vzdáváme se snů... a přitom stačí nezdorovat štěstí a otevřít mu dveře.“

Vydalo nakladatelství Doron

cena 299,- Kč

Jitka Suchá

Obrazové luštění pro každý den

Trénink paměti a pozornosti

Kniha obsahuje celou řadu úkolů, cvičení a kvízů zaměřených na krátkodobou i dlouhodobou paměť, pozornost, zapamatování detailů a práci s nimi, a to vše na úrovni zrakového vnímání. Jednotlivé úkoly jsou řazeny do určitých oblastí, je tedy možné se cíleně zaměřit na rozvoj jedné oblasti, anebo pracovat pouze s těmi, které čtenáře nejvíce baví. Toto ale není podmínkou a je možné si knihu užít i „na přeskáčku“.

Vydalo nakladatelství Portál

cena 220,- Kč

V dnešní tajence je jméno svatého, kterého o prázdninách slavíme. Z jeho života se traduje následující historka: Večer chodil do kuchyně prosit o olej do lampy, aby mohl pokračovat v činnosti. Tam si jednou sluha zkusil z něj ztropit žert a místo oleje mu do lampy nalil vodu. Nic netuše v cele lampu zapálil a pokračoval v práci. Před půlnocí mu představený přišel vytknout provinění proti příkazu, o němž nebyl zpraven, že kvůli potřebě šetřit olejem měly být už všechny lampy dávno zhasnuté. Kněz pokorně výtku přijal, ale později se sluha přiznal, co provedl a zjistilo se, že kněz přes 4 hodiny svítil obyčejnou vodou, kterou byl knot nasáklý a v lampě ještě byla voda.

A	L	E	T	A	V	O	C	H	Y	V	Š	Ě	N	Í	Ž	M	E
K	U	K	A	Č	K	A	N	O	R	Y	L	I	P	E	L	C	
A	M	S	E	T	Ú	E	M	O	S	T	S	Y	T	E	M	A	
Š	Í	A	Ý	D	V	R	L	Í	V	A	L	A	I	K	E	P	
U	K	R	T	Ě	V	K	Z	O	R	Z	N	C	H	B	M	C	H
H	L	Á	S	K	Y	A	E	M	C	H	A	L	O	A	E	Y	K
L	M	T	P	C	N	T	L	T	K	M	A	N	D	L	N	O	
Í	K	Ý	I	O	U	A	S	I	L	K	I	L	B	Y	I	A	
A	L	B	T	Ř	D	L	T	I	C	H	Ž	M	P	R	L	L	N
O	I	T	A	Í	P	Y	A	B	L	Y	T	S	A	O	D	O	
V	R	N	K	Z	L	S	J	M	L	A	T	A	E	B	E	P	
O	K	É	T	A	C	H	A	Ř	Í	O	U	B	Y	L	M	S	S
L	L	I	N	O	R	Y	T	E	P	R	E	S	T	Y	T	L	
S	E	A	I	E	N	T	L	A	T	Ú	A	S	C	H	S	Í	A
P	S	T	R	K	R	A	N	A	K	Ě	D	Ó	A	R	N	Ť	
I	T	S	O	V	I	T	C	O	P	Y	Z	Ó	P	Í	P	K	
S	K	O	K	M	E	T	F	E	K	A	K	E	Š	E	L	A	

akašu; Alešek; ametyst; analytik; anody; aroma; balisty; bicykl; blik; blues; děkan; dekl; duny; hlásky; chrpa; chyty; inonace; katalysa; kmet; koks; kontrakt; korintka; kril; kukačka; laik; laťka; leich; linoryt; lumík; mandl; mechy; mely; meta; míra; mladí; mlata; mlžina; motel; mýť; nevěstka; nory; okupace; pant; pily; plno; plst; poctivost; Podyjí; pózy; psychóza; resty; rozkvět; rynek; rýtko; řetěz; říza; sedliny; silk; slovo; spis; spona; stín; strk; styl; svrch; symboly; šína; špachtle; trenér; uhli; útes; vychovatel; zvon; žíně

ZLATOKOPOVÉ

Hra pro 2 a více hráčů

Příprava:

- Vyrobní herní plán, zlato a úkryty podle návodu.
- Pod úkryty schovej zlato i obyčejné kameny a úkryty zamíchej.
- Úkryty táhnutím po herním plánu umístí na vyznačená kolečka.
- Každý hráč umístí svou figurku na **START** do jednoho rohu.
- **Začíná hráč, který hodí kostkou nejvyšší číslo. Pokud padnou stejná čísla, háže se, pokud není rozhodnuto.**

Pravidla:

- ❖ Hráč 1 hodí kostkou a táhne libovolným směrem.
- ❖ Dál táhne hráč po levici stejným způsobem.
- ❖ Jakmile se hráč dostane na označené políčko u úkrytu, odkryje ho a sebere kámen.
- ❖ Vyhrává hráč, který po odkrytí všech úkrytů má nejvíc zlata.
- ❖ Pokud se setkají dva zlatokopové na jednom políčku, tak hráč, který stál na políčku první, musí hodit ve svém tahu šestku, aby mohl pokračovat v cestě. Má na to v každém tahu 3 pokusy.

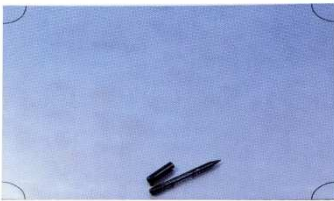
Návod na výrobu hry:

- pevná deska (asi 50-40 cm)
- stříbrný a zlatý dekorační sprej
- černý a modrý fix
- víčka od PET lahví
- malé kamínky (stejný počet jako víčka)
- noviny
- figurky
- hrací kostka

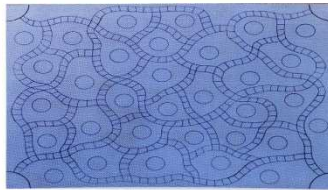
1. Desku podlož novinami, nastříkej po celém povrchu stříbrným sprejem a nech ji pořádně zaschnout.
2. Stejně tak nastříkej vrchní stranu víček. Barva na víčka nechytne hned, proto je po zaschnutí přestříkej druhou vrstvou.
3. V rozích desky vyznač startovací plochy (obr. a).
4. Kamínky podlož novinami a polovinu z nich nastříkej zlatým sprejem.
5. Černým fixem obkreslí na desku půdorys víček.
6. Vyznač cestičky, aby se různé propojovaly a rozděl je na políčka (obr. b).
7. Ke každému kolečku nasměruj dvě šipky vedoucí od cest.

Tip: Některé druhy sprejů mohou i po zaschnutí barvit. Tomu zabrániš, když nasprejovanou plochu přestříkáš lakem na vlasy.

obr. a

obr. b

(podle Velká kniha stolních her pro děti)

Něco na závěr...

„Maminko, proč sis brala tatínka?“

„Cože, ty už o tom taky přemýšlíš?“

„Táto, zítra je tomu dvacet pět roků, co jsme spolu. Neměli bychom to nějak oslavit?“

„Ne, ještě počkáme pět let a potom oslavíme třicetiletou válku.“

„A copak bude z vašeho syna po dokončení vysoké školy?“ „Obáváme se, že pětapadesátiletý chlap.“

„Vám ukradli kreditní kartu? A proč jste to nenahlásil?“

„Protože ten zloděj utrací míň než manželka.“

Přijde žena šíleně opilá domů a povídá manželovi: „Ty jsi mě teda pěkně naštvál! Já tě hledám po všech hospodách, zatímco ty si tady v klidu myješ nádobí...“

„Máte hezké děti, pane. To jsou vaše?“

„Ano, všechny čtyři. A páté je na cestě.“

„A kdy to páté očekáváte?“

„Každou chvíli, poslal jsem si ho pro pivo.“

Zavolá si lord svého kuchaře: „Zítra mi přijede tchýně. Tady je seznam jejích oblíbených jídel...“

„Jistě, pane.“

„Jakmile jí jedno z nich připravíte, okamžitě vás vyhodím!“

Přijde Pepíček za maminkou, že ho bolí hlava. „Maminko, mě bolí hlava.“

Maminka mu odpoví: „Víš, Pepíčku, musíš hodně pít.“

Pepíček: „Dobře, takže kde je kořalka?“

„Jéé, ten vzduch tak krásně voní jarem!“

„Ano, právě umývám nádobí.“

Vyměním vysavač za 30 lahví kvalitního vína. Přestal jsem vysávat, začal jsem nasávat.

Které zvíře je nejsilnější ze všech? Hlemýžď'. Ten si nese na zádech celý domeček.